

tohoto výroku opo1y ve výsledcích hlavního přelíčení nebo dokonce ve spisech, takže tu ani stěžovateli nepřísluší právo, by bral správnost zachovaného výroku o vině nebo třeba odpovídající mu předpoklad napadeného rozsudku v pochybnost a odpor. Přes to připomíná se stížnosti, že napadená část výroku o vině má dostatečnou oporu v doznání stěžovatele, že si koupil asi 14 dní před 14. březnem 1931 flobertovou pistoli od Josefa V-a, nosil ji, když šel ven, a prodal ji V-ovi zpět asi týden před 14. březnem 1931, jakož i v četnické zprávě, a že těmto výsledkům trestního řízení byla přízpůsobena obžaloba, pokud dávala stěžovateli za vinu, že stěžovatel dne 14. března 1931 a v době před tím ve S. . . . nosil . . . pistoli, a první rozsudek uznal stěžovatele vinným přestupkem § 36 zbroj. pat. v celém rozsahu obžaloby vysloviv, že stěžovatel nosil . . . zbraň dne 14. března 1931 a před tím, aniž ovšem výrok ten opodstatnil v rozhodovacích důvodech vhodnými skutkovými zjištěními a aniž tato vada prvního rozsudku byla uplatňována první zmateční stížností.

Předchozí nález zrušovacího soudu zrušil rozsudek tehdy napadený též ve výroku o trestu, protože výrok ten pozbyl částečným zrušením výroku o vině svého podkladu. Zrušením výroku o trestu nebyl nikterak projeven názor zrušovacího soudu, že trest uložený zrušeným výrokem jest přiměřený jediné při rozsahu, jaký měl výrok o vině před částečným zrušením, takže netřeba dokázati, že v případném úsudku o přiměřenosti trestu nešlo by o právní názor zrušovacího soudu ve smyslu druhého odstavce § 293 tr. ř. Stížnost je proto na zcestí, vytýká-li, že se uložení téhož trestu, jaký vyslovil první zrušený rozsudek, příčí ustanovení druhého odstavce § 293 tr. ř. Nebylo tím porušeno ani ustanovení třetího odstavce § 293 nebo třeba druhého odstavce § 290 tr. ř., protože vyslovený tam zákaz opravy v neprospěch obžalovaného chrání pachatele trestného činu jen proti uložení většího (co do druhu, trvání, případných zostření a následků) trestu, nebrání však tomu, by byl pachateli, třebaže se zmenší rozsah výroku o vině, a třebaž na základě úvah téhož obsahu, jakého byly dotčeny úvahy zrušeného rozsudku, uložen týž, přesněji stejný trest, jaký mu byl uložen rozsudkem k jeho opravnému prostředku zrušeným. Označuje-li stížnost konečně, že jest nelogické, by zůstal trest týž, ač odpadly dva z trestných činů původně souzených, stačí podotknouti, že trestné činy, jež odpadly, mají jen význam nepatrný a že bylo při výměře trestu jak prvním, tak i nyní napadeným rozsudkem použito ustanovení §§ 54 a 55 tr. zák. Stížnost, jak dovedeno, bezdůvodnou bylo zamítnouti.

Čís. 4915.

K pojmu »vejítí ve styk« podle § 2 odst. 1 al. 2 zák. na ochr. rep. nestačí jakýkoli styk s cizí mocí (s cizími činiteli), nýbrž je třeba, by takový styk směřoval u pachatele samého objektivně i subjektivně k úkla-

dům o republiku (zahrnoval v sobě složku, která je in objecto způsobila přiblížení možnost násilného ohrožení statků v § 1 zák. na ochr. rep. uvedených).

I činnost v § 17 odst. 1 al. 2 zák. na ochr. rep. musí mít již po stránce objektivní určitý, třebaže snad jen vzdálený vztah právě k takovému účelu sdružení státu nepřátelského, jenž je namířen proti statkům v odst. 1 cit. zákonného ustanovení uvedeným.

Nakolik účastí na volební schůzi, svolané stranou NSDAP v říšsko-německé obci, není po stránce objektivní splněna skutková podstata zločinu příprav úkladů o republiku podle § 2 odst. 1 al. 2, nýbrž přečinu podle § 17 odst. 2 zák. na ochr. rep.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1934, Zm I 692/33.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 22. června 1933, jímž byli obžalovaní Emil K. a Robert R. podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěni z obžaloby pro zločin příprav úkladů o republiku podle § 2 odst. 1 al. 2 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., zamítl, pokud směřovala proti výroku, jímž byl obžalovaný Emil K. podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro zločin příprav úkladů o republiku podle § 2 odst. 1 al. 2 zákona na ochranu republiky, vyhověl jí však, pokud směřovala proti výroku, jímž byl obžalovaný Robert R. podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro týž zločin, napadený rozsudek v této části zrušil a věc vrátil soudu nalézacímu, by jí v rozsahu zrušení znovu projednal a o ní rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Stížnosti napadající rozsudek nalézacího soudu v celém rozsahu z důvodu zmatečnosti podle čís. 5, 9 a) § 281 tr. ř. lze přisvědčiti toliko částečně, totiž jen, pokud napadá rozsudek v části, týkající se obžalovaného Roberta R-a. V části týkající se obžalovaného Emila K-a je stížnost neodůvodněna. Pokud jde o právní stránku věci, jest k vývodům zmateční stížnosti, domáhající se podřadění zjištěného děje pod ustanovení § 2 al. 2, po případě § 17 čís. 1 al. 2 zák. na ochranu republiky, předeslati toto: K pojmu »vejíti ve styk« podle § 2 odst. 1 al. 2 zákona na ochranu republiky nestačí jakýkoli styk s cizí mocí (s cizími činiteli), u nichž jde o trestnou činnost podle tohoto §, pokud se týče podle § 1 zákona na ochranu republiky. Nutno, by takový styk i u pachatele objektivně i subjektivně směřoval k úkladům o republiku; v obou směrech musí v sobě zahrnovati složku, která je způsobila přiblížení možnost násilného ohrožení statků v § 1 zákona na ochranu republiky uvedených. Rovněž činnost, uvedená v § 17 odst. 1 al. 2 zák. na ochr. rep., musí již po stránce objektivní mít určitý, byť i jen snad vzdálený vztah právě k takovému účelu sdružení státu nepřátelského, jenž je namířen proti statkům v odst. 1 tohoto zákonného ustanovení uvedeným; plyne to ze

srovnání jednotlivých způsobů trestné činnosti, v tomto zákonném ustanovení uvedených, jež jsou stejně trestné jako činnost posledně uvedená, kde jsou podvrtné snahy sdružení zvláště zdůrazněny.

V těchto směrech není rozsudkem, jenž při zjišťování skutečností zaujal stanovisko, že nelze pro nedostatek důkazů vyvrátiti obhajobu K-ovu, že byl P-em pozván na pivo do hostince, kde se právě konala koncertní zábava S. A. oddílu v uniformách, zjištěno v tomto jednání obžalovaného K-a vůbec nic, co by poukazovalo na jeho styk s cizími činiteli neb i jen se sdružením státu nepřátelským takového druhu, jak je nahoře dovozen a není již proto v jeho jednání naplněna ani po stránce objektivní skutková podstata zločinu příprav úkladů o republiku podle § 2 odst. 1 al. 2 zákona na ochranu republiky, ani přečinu § 17 odst. 1 al. 2 téhož zákona. Zjištěný styk v restauraci při koncertu nejde nad rámec styku společenského, při němž účast K-ova ve snahách podvrtných nikterak nevyšla na jevo již po stránce objektivní. Tomu-li tak, nebylo potřebí zabývat se stránkou subjektivní a netrpí proto rozsudek další vytýkanou neúplností, nezjistil-li, zda obžalovaný K. jednal v úmyslu v § 1 zákona na ochranu republiky uvedeném nebo i jen zda věděl, že program německé strany národně socialistické v Německu směřuje k úkladům o republiku ve smyslu § 1 zákona na ochranu republiky a že strana ta, jakož i její formace S. A. takovou činnost provádějí. V této části byla proto zmateční stížnost jako bezdůvodná zamítnuta.

Jinak se má věc u obžalovaného Roberta R-a, o němž rozsudek uvádí, že se doznal, že se zúčastnil volební schůze, kterou konala strana NSDAP. v bavorské obci N. Tím vešel tento obžalovaný objektivně ve styk politického rázu se stranou, o níž jest obecně známo, že má ve svém programu sloučení Němců obývajících území k německé říši přilehlá, tedy též území našeho státu, s říší německou v t. zv. Třetí říši. Tímto jediným jednáním tohoto obžalovaného nebyla ovšem naplněna skutková podstata zločinu příprav úkladů o republiku podle § 2, odst. 1 al. 2 zákona na ochranu republiky po stránce objektivní a nepřichází proto v souzeném případě ani u něho v úvahu toto zákonné ustanovení. Vždyť žádná okolnost neukazuje v souzeném případě na to, že by onen styk, třebaš na volební schůzi strany národně-socialistické, zahrnoval již v sobě onu složku, jež by objektivně poukazovala na to, že jde o styk, nesoucí se k úkladům o republiku, zejména když není ani zjištěna ba ani napovězena žádná skutečnost na oné schůzi, jež by poukazovala na zločin úkladů o republiku ve smyslu zákona na ochranu republiky. V tomto směru ani stížnost nic neuplatňuje a stačí tu proto odkázati na vývody o téže okolnosti uvedené ohledně obžalovaného K-a. Jednání obžalovaného R-a poukazuje však na přečin § 17 odst. 2 zákona na ochranu republiky po objektivní stránce, neboť tento obžalovaný, jak uvedeno, zúčastnil se volební schůze strany, o níž je obecně známo, že některé z jejích cílů jsou namířeny proti statkům v § 17 odst. 1 al. 2 zákona na ochranu republiky uvedeným. Styk obžalovaného se stranou NSDAP. měl tu tedy vztah na její podvrtné snahy a třeba v rámci zmateční stížnosti zkoumati, pokud i pro subjektivní stránku jsou zjištěny skutečnosti, z nichž bylo by lze dovoditi vědomí obžalovaného o cílech této

strany. Stížnost tu vytýká zcela odůvodněně rozsudku neúplnost podle čis. 5 § 281 tr. ř. poukazem na to, že při zkoumání viny tohoto obžalovaného nepřihlédl vůbec ke skutečnostem, o nichž se zmiňuje trestní oznámení, že totiž obžalovaný R. byl členem a též vedoucím činitelem úředně rozpuštěných spolků »Jugendverband« (jenž byl průpravou pro Volkssport a sledoval tytéž cíle) a samotného »Volkssportu«, že docházel s L-em do sousedních německých obcí a udržoval styky s vedoucími činiteli tamních S. A. i členy německé národně socialistické strany dělnické a že styky ty udržoval od dob, kdy byl členem »Jugendverbandu«, kdy každého týdne podnikal výlety do sousedního Bavorska a to vždy ve společnosti členů »Jugendverbandu«.

Stížnosti sluší potud přisvědčiti, že uvedené okolnosti mají význam pro posouzení věci, poněvadž není vyloučeno, že by byl soud, kdyby je byl náležitě uvážil a zhodnotil, dospěl k jinému přesvědčení o zažalované činnosti obžalovaného R-a. Vždyť bývalé členství v německé národně socialistické straně, k němuž se obžalovaný R. podle oznámení též četnictvu doznal, dále jeho účast v propagačních organizacích této strany (Jugendverband, Volkssport), jež měly obdobný úkol jako S. A. v Německu, mohla by nasvědčovati, že byl dobře informován o cílech a snáhách hnutí národně socialistického, ať se projevovalo na kterékoliv straně státních hranic jakož i býti dokladem jeho případné snahy o propagaci tohoto hnutí. Rovněž jeho čilé styky s předními, byť i jen místními činiteli NSDAP. a SA. v Německu, v trestním oznámení napovězené a nevyvrácené mohly rovněž dáti soudu popud k úvahám o tom, nakolik mohly neb i musily přivést obžalovaného R-a k seznání programových zásad hnutí hitlerovského.

Čís. 4916.

Operujúci lekár, ktorý pri operácii pacienta upotrebil pomoci vyškoleného personálu a zachoval záruky uznané lekárskou vedou za postačujúce k spoľahlivému prevedeniu operácie, není trestne zodpovedný za ťažké poškodenie na tele operovanej osoby, spôsobené tým, že v jej tele ostal tampon alebo rúška.

(Rozh. zo dňa 3. februára 1934, Zm III 414/33.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti Dr. T. S., obžalovanému z prečinu podľa § 310, odst. I. tr. zák., na základe verejného pojednávania o zmätočnej sťažnosti náhradnej súkromej žalobníčky takto sa ú s n i e s o l: Zmätočná sťažnosť, pokiaľ uplatňuje dôvod zmätku podľa § 385 č. 1 a) tr. p., sa zamietá, ináč sa odmieta.

Z d ô v o d o v :

Pokiaľ zmätočná sťažnosť uplatňuje dôvod zmätku podľa § 385 č. 1 a) tr. p., je bezzákladná. Odvolací súd zistivši, že obžalovaný pre-